

Arrest

**nr. 181 748 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché J. HERMANS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juni 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juli 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 september 2016.

1.3. Op 26 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 oktober 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp Nashwa, Zaqaziq, de Egyptische nationaliteit te bezitten, als moslim te zijn geboren, maar eigenlijk geen religie te hebben. U ging tot het middelbaar naar school en begon dan te werken. Uw ouders en twee broers wonen nog in uw dorp.

Sinds uw tiende levensjaar zijn uw ouders, hoewel niet officieel, gescheiden. Uw vader gebruikte drugs, was een alcoholist en stuurde u erop uit om gaan te werken. U begon in de garage van een vriend van uw vader, ene N.(...), te werken die u het vak aanleerde. N.(...) was gehuwd maar had geen kinderen en hij beschouwde u als zijn zoon én als toekomstige baas van de garage. Na drie maanden begon hij uw lichaam aan te raken en vroeg hij u seksuele handelingen uit te voeren. Dit gebeurde meermaals. U zei dat dit 'haram' was, doch N.(...) zei dat men mocht doen wat men wilde en verhoogde uw salaris.

Rond uw veertiende levensjaar, u had het vak onder de knie en kon op eigen benen staan, begon u te werken in de garage van A.(...) die ook andere arbeiders tewerkstelde. Op een bepaald moment begon u met de andere arbeiders te doen wat uw vorige baas met u had gedaan, zo stelt u. Deze arbeiders waren nog heel jong en u was hun baas zodat ze u niet zouden verklikken, bovendien gaf u hen geld.

In deze periode probeerde u ook uw middelbare school af te maken en kwam u in contact met een medeleerling, A.(...) S.(...) M.(...) A.(...) O.(...). U zag hem in de buurt van de school, in een oude kippenboerderij, toen hij op zijn computer op zoek was naar een pornosite, 'een normale site met een man en een vrouw'. U begon spontaan zijn lichaam aan te raken, hij deed hetzelfde, begon uw penis aan te raken en vanaf dan hadden jullie een relatie. Jullie 'deden het' in uw en zijn huis.

Op 9 of 10 september 2015 hadden jullie betrekkingen in het huis van uw vriend. Jullie deden de deur niet op slot daar de familie van uw vriend op kraamvisite was. Plots kwam de broer van uw vriend binnen, begon jullie af te tuigen en contacteerde daarop jullie respectievelijke vaders. Uw vader gaf te kennen dat u voor hem niet meer bestond en ze het probleem zelf of via de autoriteiten konden oplossen. Jullie werden opgesloten in een kamer in de tuin, maar uw broer stond aan uw kant en met een aantal vrienden slaagde hij erin jullie te bevrijden. Jullie trokken naar Caïro en via een vriend van uw broer werd er een smokkelaar gecontacteerd. Jullie trokken naar Benghazi, Libië, waar mensen uit jullie dorp woonden. Op 26 oktober 2015 wilden jullie Benghazi verlaten, doch blijkbaar was er geen plaats voor uw vriend op de boot en de smokkelaar beloofde dat hij op de volgende boot zou worden meegenomen. U reisde naar Italië waar u gedurende een zevental maanden werkte en van waaruit u geld opstuurde naar uw vriend om zijn reis te kunnen bekostigen, hierna hebt u geen contact meer met hem gehad. Vervolgens reisde u via Frankrijk naar België, waar u op 13 juli 2016 asiel aanvraagde. U zou hier in België een organisatie hebben gecontacteerd in Antwerpen, de naam weet u niet, en deelgenomen hebben aan een feest. U zou één keer seksuele betrekkingen hebben gehad met een man, T.(...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën voor van volgende documenten: uw geboorteakte, identiteitskaart en een attest naar aanleiding van een sollicitatie bij de overheid (CGVS p.9).

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming en wel omwille van onderstaande redenen.

U gevraagd uw geaardheid te beschrijven, antwoordt u dat uw seksueel gedrag aangeleerd is en u het overgenomen hebt van uw baas. U gevraagd of dit betekent dat u enkel op jongens valt, u zich dus met andere woorden enkel tot jongens aangetrokken voelt, beaamt u dit (CGVS p.4). Toen u gevraagd werd wat het voor u betekende, wat het met u deed, dat u zich enkel tot mannen aangetrokken voelde, antwoordde u, hoewel de vraag eenduidig was, dat u niet begreep wat er bedoeld werd. Er werd u dan maar gevraagd wat het met u deed toen u beseftte dat u zich niet tot meisjes aangetrokken voelde, waarop u een antwoord ontweek en stelde 'ik had toen meer gevoelens voor jongens'. Erop gewezen dat dit de vraag niet was en andermaal gevraagd wat het voor u betekende dat u niet op een meisje

verliefd kon worden, antwoordde u slechts zeer oppervlakkig en totaal niet doorleefd 'het deed mij niets, ik wou enkel met mijn vriend slapen' (CGVS p.4). Gezien u opgegroeid bent in een moslimgemeenschap en u duidelijk aangeeft dat het hebben van seks met mannen 'haram' is en men hier niet openlijk voor kan uitkomen (CGVS p.3), is het totaal niet geloofwaardig dat u hierop geen meer doorleefd en persoonlijk antwoord kunt geven. U nogmaals de kans geboden hier enige toelichting over te geven, ontwijkt u andermaal een accuraat antwoord door te herhalen dat uw seksueel gedrag door uw vorige baas werd beïnvloed, zonder ook maar een poging te doen om te verwoorden wat dit voor u persoonlijk betekende. Na een ultieme poging om toch op zijn minst een begin van antwoord te krijgen op deze vraag, doet u er het zwijgen toe en stelde u dat u wel contact had met meisjes maar u niet met hen wilde huwen (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat uw totale gebrek aan nuancering en persoonlijke belevingelke geloofwaardigheid ontbeert.

U gevraagd wie de eerste jongen was op wie u verliefd werd, verwijst u naar A.(...) S.(...), de enige persoon met wie u een relatie hebt gehad. U stelt dat jullie relatie begon op het moment dat hij aan het 'googelen' was om een pornosite te vinden. Erop gewezen dat het feit dat hij op het internet naar een dergelijke site aan het zoeken was, temeer het een 'gewone man/vrouw site' was, nog niet wil zeggen dat hij homoseksueel is, antwoordt u dat u spontaan zijn lichaam begon aan te raken (CGVS p.4-6). Uw toch wel zeer doortastende manier van handelen is niet in overeenstemming met uw verklaring dat 'zoiets niet mag', 'dat men geslagen of gedood kan worden' (CGVS p.6). Gezien dit door u geschilderde klimaat kan er toch van worden uitgegaan dat u, zeker bij dit eerste contact, zich iets meer discreet zou hebben opgesteld en iets voorzichtiger tewerk zou zijn gegaan, temeer u op dat moment geen indicatie had dat hij u genegen zou zijn.

U gevraagd wat u in hem aantrok, verwijst u naar zijn lichaam, zijn haar en de kleur van zijn ogen. Gevraagd diens karakter te beschrijven, stelt u als wedervraag 'hoe bedoelt u?'. De vraag werd u nogmaals gesteld en u antwoordde 'bedoelt u zijn lichaam, hij had blond haar'. Vervolgens werd u dan maar naar diens persoonlijkheid gevraagd, en kunt u weer niet overtuigen in uw bewoordingen. U komt immers niet verder dan te stellen dat hij niet gelovig was, mooie plannen had voor de toekomst en zijn gedachten altijd bij u waren. Ook dit antwoord is dusdanig oppervlakkig dat hier niet uit kan worden afgeleid dat deze persoon een vooraanstaande plaats in uw leven innam. U dan maar gevraagd naar diens hobby's, antwoordt u 'kijk mevrouw, ik heb nooit zo'n gehoor meegemaakt, ik vind uw vragen moeilijk, kunt u ze beetje bij beetje uitleggen'. Uw bemerkingen doen de wenkbrauwen fronsen, daar een vraag naar de favoriete bezigheden van uw teergeliefde of naar diens karakter toch eenduidig is en niet voor interpretatie vatbaar. U dan maar opnieuw gevraagd wat A.(...) graag deed, kunt u slechts opwerpen dat jullie, wanneer jullie vrije tijd hadden, samen op café gingen en gingen voetballen. U gevraagd wat het voor u betekende een relatie te hebben met deze persoon, antwoordt u 'hij was mijn lief, mijn schat, hij was alles voor mij'. Gevraagd om hieraan een meer persoonlijke invulling te geven, uit te leggen wat jullie voor elkaar betekenden, antwoordt u dat hij u steunde, u probeerde op te vrolijken als u humeurig was (CGVS p.5). Het is toch wel opmerkelijk dat wanneer u vragen over uw gevoelsleven worden gesteld u nooit bij machte bent een spontaan antwoord te formuleren en u uiteindelijk dan vervalt in gemeenplaatsen. Weinig overtuigend is ook de vaststelling dat wanneer u aanvankelijk gevraagd werd wat deze relatie voor u betekende, u zich afvraagt waarom er zo'n moeilijke vragen worden gesteld en dat het 'zomaar' een relatie is, zoals andere relaties (CGVS p.5). Het feit dat u een relatie van drie jaar op hetzelfde niveau plaatst als 'andere relaties', kan, en dat hoeft geen betoog, niet overtuigen.

U gevraagd hoe u uw toekomst zag in Egypte, stelde u er gewerkt te hebben als elektricien en een eigen zaak te willen. Gevraagd naar uw toekomst op gevoelsmatig vlak, antwoordt u 'bij mijn vriend blijven'. Gevraagd wat jullie wilden doen, komt u niet verder dan 'samen blijven'. Dan maar gevraagd naar jullie toekomstplannen, geeft u het verbazingwekkende antwoord dat jullie geen tijd hadden daarover na te denken. Erop gewezen dat jullie toch drie jaar samen waren, antwoordt u 'bedoelt u plannen voor de toekomst, we hadden plannen om samen uit te gaan en leuke dingen te doen' (CGVS p.5-6). Gezien u drie jaar samen bent met deze persoon, een toch wel aanzienlijke periode, en hij uw eerste en enige relatie is, jullie samen vertrokken zijn waaruit kan worden afgeleid dat deze relatie toen nog altijd actueel was, kan er toch van worden uitgegaan dat jullie zich in de loop der jaren bedenkingen zouden hebben gemaakt over hoe jullie gezamenlijke toekomst eruit zou zien en wat jullie in dezer ieder op zich dachten te ondernemen.

U gevraagd of er in uw regio plaatsen waren waar homoseksuelen elkaar officieus konden ontmoeten, stelt u dat uw relatie geheim was en dat niemand het wist. Erop gewezen dat u net daarom wordt gevraagd waar gelijkgezinden elkaar kunnen ontmoeten, ontwijkt u een antwoord door 'ik weet het niet,

u mag zelf kiezen, men ontmoet elkaar in het geheim' (CGVS p.6). De vaststelling dat u, die beweert vanaf uw elfde homoseksuele contacten te hebben gehad, hier zelfs geen begin van antwoord op kan formuleren, is toch wel merkwaardig. Gevraagd of u behalve A.(...) S.(...) (M.(...)) nog andere homoseksuelen kent, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS p.6). Vervolgens gepeild hoe u op straat, wanneer u een aantrekkelijke man tegenkwam, aangaf dat u geïnteresseerd was, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat men in Egypte zijn gevoelens niet spontaan kan tonen. Erop gewezen dat deze vraag u net daarom werd gesteld, ontwijkt u weerom een antwoord door te stellen 'als ik de persoon kende, dan ga ik proberen eerst grapjes te maken en als ik hem niet kende, kon ik niet zomaar zeggen dat ik naar bed wilde'. Gevraagd hoe u dit dan wel aanpakte, stelt u 'ik heb het nooit geprobeerd' (CGVS p.6). Uw antwoorden kunnen andermaal niet overtuigen en de eventuele verklaring dat u nog jong bent, doet hieraan geen afbreuk daar u er in uw antwoorden totaal niet in slaagt enige persoonlijk betrokkenheid aan de dag te leggen.

Verder kunt u weliswaar aangeven dat homoseksualiteit strafbaar is in Egypte en homoseksuelen onder de bevoegdheid van de staatsveiligheid vallen, maar over de strafmaat hebt u geen enkele info (CGVS p.6). Ook deze onwetendheid wekt verbazing daar er toch van uit kan worden gegaan dat u zich in de loop der jaren hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Dergelijke informatie is immers niet onbelangrijk om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten.

U gevraagd of u de situatie van homoseksuelen opvolgt in Egypte, stelt u dat dit niet het geval is daar u met zichzelf bezig was, homoseksualiteit in Egypte verboden is en er daar velen zijn (CGVS p.6). Andermaal blijkt er uit uw antwoord een totaal gebrek aan betrokkenheid en interesse, een houding die niet in overeenstemming is met uw geaardheid waarbij er van uit kan worden gegaan dat u op zijn minst nieuwsgierig zou zijn naar het wedervaren van andere homoseksuelen in uw land van herkomst. Bovendien is informatie hieromtrent toch essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten.

U gevraagd hoe uw toekomst er hier uit ziet en wat u hier wil doen, stelt u dat u op zoek bent naar iemand om een relatie mee te beginnen en eventueel mee te huwen. Gevraagd hoe uw droomman er moet uitzien, stelt u als wedervraag 'hoe bedoelt u?'. Dan maar gevraagd aan welke eisen de man van uw dromen moet voldoen om u tevreden te stellen, antwoordt u dat hij knap moet zijn, blauwe ogen en een witte huidskleur moet hebben, en als een prins moet zijn. Gezien dit wederom stereotype antwoorden zijn, wordt u dan maar gevraagd wat voor karakter die persoon moet hebben, waarop u het totaal verbazingwekkende antwoord geeft 'ik spreek de taal nog niet, hij moet aangenaam zijn' (CGVS p.7). Wederom behoeft het geen betoog dat uw totale gebrek aan visie, uw oppervlakkige en onpersoonlijke antwoorden iedere geloofwaardigheid ontberen.

Gepeild of u hier in België actief bent in het milieu, beaamt u dit maar dan uitgenodigd hierover te vertellen komt u niet verder dan op te merken een organisatie in Antwerpen te hebben gecontacteerd en een conferentie te hebben bijgewoond, doch de naam van de organisatie niet te kennen. U gevraagd of u de 'Gay Pride' kent stelt u dan plots dat dit de naam van de organisatie in Antwerpen is, dat ze feesten organiseren en homoseksuelen in contact brengen met elkaar (CGVS p.7). Even later, wanneer u gevraagd wordt of u organisaties kent die opkomen voor de rechten van de 'gay', stelt u 'ja, die van Antwerpen, ik ben de naam vergeten, mag ik mijn vriend bellen om het te vragen' (CGVS p.8). Het gegeven dat u pas nadat u de naam 'Gay Pride' gehoord hebt een begin van een antwoord kan formuleren en u dan even later deze naam weer vergeten bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U gevraagd in welke mate uw leven als homoseksueel hier in België verschilt van uw leven in Egypte, geeft u weer het stereotype antwoord dat u zich hier vrij voelt en u hier alles kan doen zonder rekening met anderen te houden. U gevraagd dit te concretiseren stelt u dat er hier een speciaal programma voor de gay is via 'Badou', zo komt u in contact met andere gay en kan u foto's sturen en ontvangen. U logischerwijze gevraagd wat 'Badou' is, vraagt u eerst wat er met deze vraag wordt bedoeld om dan toe te voegen dat u eigenlijk niet meer weet wat u hebt gezegd (CGVS p.8). Deze vaststellingen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog door volgende vaststellingen onderstreept. Zo stelt u dat u en uw vriend, toen jullie seksuele betrekkingen hadden in Egypte, de deur niet op slot deden omdat diens familie op kraamvisite was (CGVS p.3). Deze toch wel nonchalante manier van handelen is opmerkelijk daar jullie toch niet konden uitsluiten dat iemand van de familie onverwachts zou thuiskomen en jullie zou betrappen. De vaststelling dat jullie geen voorzorgen namen, is weinig aannemelijk. U vervolgens gevraagd of jullie deze broer, door wie jullie werden betrapt, niet konden overmeesteren daar jullie met z'n tweeën waren, antwoordt u dat jullie niets tegen hem hebben ondernomen daar de jongeren de ouderen moeten respecteren (CGVS p.6). Ook deze handelswijze

kan, temeer de gevolgen die hieraan verbonden waren, en dat hoeft geen betoog, totaal niet overtuigen.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat wat betreft uw verklaring geen religie te hebben, u zelf zeer expliciet aangeeft dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven. Immers gevraagd of dit een rol gespeeld heeft bij uw vertrek, antwoordt u 'totaal niet' (CGVS p.2).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

De door voorgelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet omvormen. Los van het feit dat u slechts kopieën voorlegde waarvan de authenticiteit niet valt te verifiëren, hebben deze stukken enkel betrekking op gegevens die hier momenteel niet ter discussie staan. De voorgelegde stukken hebben evenwel geen enkel uitstaans met uw asielrelaas en – motieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sināi pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beroept op stereotype ideeën met betrekking tot homoseksuelen. Hij verwijst in dit verband naar het arrest A, B, C tegen de Nederlandse Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie gevelde door het Hof van Justitie op 2 december 2014, waarin wordt gesteld dat de beoordeling van asielaanvragen enkel en alleen gebaseerd op stereotype concepten van homoseksuele mannen onmogelijk een beoordeling kan inhouden rekening houdend met de individuele eigenschappen van de asielzoeker, en dat het niet beantwoorden aan stereotypes niet voldoet als motivering om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid. Verzoeker wijst erop dat deze rechtspraak van het Hof van Justitie werd omgezet in de Belgische wetgeving, met name in artikel 4, paragraaf 1 en artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en besluit "Gezien de letterlijke omzetting van de kwalificatierichtlijn en van de procedurerichtlijn in deze bepalingen, wordt de interpretatie van het Hof inzake deze richtlijnen geacht evenzeer van toepassing te zijn op dit Koninklijk besluit."

Verzoeker vervolgt dat hij wel degelijk een coherente, overtuigende en gedetailleerde uiteenzetting heeft gegeven over de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid en van zijn seksuele beleving. Hij werpt op dat de vragen wat het met hem deed dat hij zich enkel tot mannen aangetrokken voelde en wat het voor hem betekende dat hij niet verliefd kon worden op meisjes de problematische wijze van vraagstelling die werd gehanteerd aantonen. Hij verduidelijkt dat het problematisch aspect zich bevindt in de complexiteit van de vragen. Het Commissariaat-generaal lijkt enkel oog te hebben voor het psychologische aspect van zijn seksuele beleving, en het benadrukken van de emotionele ervaring van zijn geaardheid is allesbehalve een gepaste wijze van ondervraging, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat uit de wijze van bevraging blijkt dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening houdt met het feit dat hij afkomstig is uit Egypte, een land waar homoseksualiteit anno 2016 nog steeds behoort tot één van de grootste taboes in de samenleving. Bovendien heeft verzoeker een beperkte ervaring wat betreft de beleving van homoseksuele relaties. Hij beschouwt zijn relatie met A. S. als een vaststaand feit waarbij de in acht name van de beleving van het 'anders zijn' slechts van ondergeschikt belang is. Het Commissariaat-generaal weigert dit echter in acht te nemen door een antwoord als 'het deed me niets, ik wou enkel met mijn vriend slapen' af te schilderen als oppervlakkig en totaal niet doorleefd. Verzoeker meent dat de vaststelling dat hij zijn homoseksuele geaardheid eerder beleeft op een fysieke manier geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en hij herhaalt te dezen nogmaals dat Egypte een land is waar niet vrijuit over homoseksualiteit kan gesproken worden, zoals blijkt uit de stukken 4 en 5 toegevoegd aan het verzoekschrift. Zijn relaas wordt aldus gestaafd aan de hand van feiten, in plaats van emotionele uitingen.

Wat betreft zijn liefdesrelatie met A. S. laat verzoeker gelden als volgt: "In de bestreden beslissing stelt verweerster ten onrechte de liefdesrelatie met A.(...) S.(...) in vraag.

Verzoeker geeft echter op een coherente uiteenzetting over de eerste ontmoeting over A.(...) S.(...). Gezien deze enkele seksuele handelingen inhield, is enige terughoudendheid bij het vertellen over deze gebeurtenissen niet ongevoel. Wanneer verzoeker zich toch openstelt wordt dit onderworpen aan de subjectieve benadering van verweerster die besluit tot ongeloofwaardigheid.

(...)

De relatie met A.(...) S.(...) was verzoeker zijn eerste relatie en hij was nog zeer onervaren. Uit angst voor bedreigingen en geweld diende deze relatie in het geheim beleefd te worden. Deze vrees blijkt terecht gezien de wil van de familie om verzoeker te vermoorden."

Verzoeker besluit dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid behoort tot een risicogroep in de Egyptische samenleving. Homoseksualiteit is immers onacceptabel in Egypte. Verzoeker werd niet alleen het slachtoffer van bedreigingen geuit door de overheid, maar ook van bedreigingen geuit door zijn familie. Leven in Egypte is dan ook niet langer mogelijk waardoor vluchten de enige optie is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit Egypte. Hij betwist het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar en citeert uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 6 tot en met 11), waaruit volgens hem blijkt dat Egypte geen veilig land is, dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden. Verzoeker meent dat hem dan ook de subsidiare beschermingsstatus dient toegekend te worden.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest A, B en C t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van het Hof van Justitie van 2 december 2014, het artikel *"Egypt Homosexuality Debate: Luxury or Breaking a Taboo?"* van 10 augustus 2015, het artikel *"Egypt targets LGBT community with new crackdown"* van The New Arab van 26 april 2016, *"Briefing Notes"* van Group 22 – Information Centre Asylum and Migration van 25 januari 2016, het artikel *"Egypt: Cairo bomb blast kills nine during police raid"* van BBC News van 22 januari 2016, een document van Armed conflict Location & Event Data Project van januari 2016, het document *"Egypt, third quarter 2015: update on incidents according to the Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED)"* van ACCORD van 4 februari 2016, het artikel *"Egypt overturns death sentences for 149 Muslim Brotherhood supporters"* van BBC News van 3 februari 2016 en het document *"The Islamic State's Targeting Strategy in Egypt"* van Jamestown Foundation van 4 februari 2016.

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer. Het betreft een bundel foto's die zijn homoseksuele geaardheid moeten aantonen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen doorleefd en persoonlijk antwoord kan geven op de vraag wat het met hem deed dat hij zich enkel tot mannen aangetrokken voelde en hij niet op een meisje verliefd kon worden, en het totale gebrek aan nuancering en persoonlijke beleving in zijn antwoorden elke geloofwaardigheid ontbeert, (ii) het ongeloofwaardig is dat hij bij de eerste ontmoeting met A.S., de enige persoon met wie hij een relatie heeft gehad, spontaan diens lichaam begon aan te raken daar er, gezien het door hem geschilderde klimaat, toch kan worden van uitgegaan dat hij zich, zeker bij dit eerste contact, iets meer discreet zou hebben opgesteld en iets voorzichtiger tewerk zou zijn gegaan, temeer hij op dat moment geen indicatie had dat A.S. hem genegen zou zijn, (iii) hij oppervlakkige verklaringen aflegt over zijn geliefde, hij nooit bij machte is een spontaan antwoord te formuleren en uiteindelijk vervalt in gemeenplaatsen wanneer hem vragen over zijn gevoelsleven worden gesteld en het weinig overtuigend is dat hij een relatie van drie jaar op hetzelfde niveau plaatst als 'andere relaties', (iv) er, gezien hij drie jaar samen was met A.S., dit zijn eerste en enige relatie is en zij samen vertrokken zijn waaruit kan worden afgeleid dat deze relatie toen nog altijd actueel was, kan worden vanuit gegaan dat zij zich in de loop der jaren bedenkingen zouden hebben gemaakt over hoe hun gezamenlijke toekomst eruit zou zien en wat zij in dezer ieder op zich dachten te ondernemen, hetgeen echter allerm minst blijkt uit zijn verklaringen, (v) hij, die beweert vanaf zijn elfde homoseksuele contacten te hebben gehad, zelfs geen begin van antwoord kan formuleren op de vraag waar homoseksuelen elkaar officieus konden ontmoeten en hij ontwijkende antwoorden geeft op de vraag hoe hij aangaf dat hij geïnteresseerd was in een man, (vi) hij weliswaar

aangeeft dat homoseksualiteit strafbaar is in Egypte en homoseksuelen onder de bevoegdheid van de staatsveiligheid vallen doch hij geen enkele info heeft over de strafmaat, informatie welke nochtans niet onbelangrijk is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten, (vii) hij stelt de situatie van homoseksuelen in Egypte niet op te volgen, waaruit andermaal een totaal gebrek aan betrokkenheid en interesse blijkt, (viii) hij ook op de vragen hoe zijn toekomst er hier uit ziet, wat hij hier wil doen en hoe zijn droomman er moet uitzien stereotiepe, oppervlakkige en onpersoonlijke antwoorden geeft, (ix) hij, gepeild of hij in België actief is in het milieu, niet verder komt dan op te merken een organisatie in Antwerpen te hebben gecontacteerd en een conferentie te hebben bijgewoond doch de naam van de organisatie niet te kennen, hij, gevraagd of hij de 'Gay Pride' kent, dan plots stelt dat dit de naam is van de organisatie in Antwerpen, terwijl hij even later, wanneer hem gevraagd wordt of hij organisaties kent die opkomen voor de rechten van de "gay", stelt *"ja, die van Antwerpen, ik ben de naam vergeten, mag ik mijn vriend bellen om het te vragen"*, en hij voorts een stereotiep antwoord geeft op de vraag in welke mate zijn leven als homoseksueel hier in België verschilt van zijn leven in Egypte, (x) het niet aannemelijk is dat hij en zijn vriend geen voorzorgen namen om niet te worden betrapt toen zij seksuele betrekkingen hadden en zijn antwoord dat zij niets hebben ondernomen tegen de broer van A.S. door wie zij werden betrapt omdat de jongeren de ouderen moeten respecteren evenmin kan overtuigen, temeer gezien de gevolgen die aan deze handelswijze verbonden waren, (xi) hij wat betreft zijn verklaring geen religie te hebben zelf zeer expliciet aangeeft dat dit geen uitstaans heeft met zijn asielmotieven, (xii) de door hem voorgelegde documenten enkel betrekking hebben op gegevens die niet ter discussie staan en geen uitstaans hebben met zijn asielrelaas en –motieven en (xiii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoeker er echter geenszins in zijn vrees te objectiveren.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van verzoekers vage, onduidelijke, nietszeggende, oppervlakkige, stereotiepe, ontwijkende en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Egypte zou hebben gekend. Verzoeker slaagt er niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Zo kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beroept op stereotype ideeën met betrekking tot homoseksuelen en dat hij wel degelijk een coherente, overtuigende en gedetailleerde uiteenzetting heeft gegeven over de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid en van zijn seksuele beleving.

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij uitgebreid kan vertellen over wat hem ertoe bracht om reeds op elfjarige leeftijd homoseksuele contacten te hebben met zijn baas en hoe hij zijn ontlukende homoseksualiteit beleefde. Mede gelet op de zeer jonge leeftijd waarop verzoeker voor het eerst seksuele handelingen zou hebben uitgevoerd, moet dit immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemmt des te meer daar hij is opgegroeid in een moslingemeenschap en hij zelf ook aangeeft dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in de Egyptische maatschappij, dat het hebben van seks met mannen 'haram' is en men hier niet openlijk voor kan uitkomen. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven. Zijn verklaringen in dit verband dat zijn seksueel gedrag aangeleerd is, hij het overgenomen heeft van zijn baas en dat het niets met hem deed dat hij zich enkel aangetrokken voelde tot mannen en dat hij niet verliefd kon worden op een meisje (administratief dossier, stuk 6, p. 4) kan te dezen allerm minst overtuigen. Immers, de bewustwording van een homoseksuele geaardheid gaat, zelfs in samenlevingen die tolerant zijn ten opzichte van homoseksualiteit, in het algemeen gepaard met gevoelens van twijfel, onzekerheid en angst. Er kan overigens bezwaarlijk in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker homo is "geworden" omdat zijn baas hem op zeer jonge leeftijd zou hebben aangezet tot het stellen van bepaalde seksuele handelingen. Verzoekers uitspraken in dit verband tonen bovendien aan dat hij zijn seksuele geaardheid vreemd genoeg niet ziet als een intrinsiek deel van zijn persoonlijkheid maar wel als een gevolg van keuzes (gemaakt door hemzelf of door personen in zijn omgeving) en gebeurtenissen, hetgeen er andermaal op wijst dat hij niet de minste affiniteit heeft met de door hem beweerde geaardheid. Dit blijkt tevens uit verzoekers antwoord wanneer hem tijdens het gehoor werd gevraagd wat het voor hem betekende om gay te zijn: *"Het is een persoonlijke keuze, bedoelt u dat dit slecht is? (...) Neen, ik wil gewoon weten wat dit voor u wil zeggen! AZ: Ik vind het normaal, het is een persoonlijke keuze."* (administratief dossier, stuk 6, p. 8). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De oppervlakkige manier waarop verzoeker de bewustwording en de beleving van zijn homoseksualiteit voorstelt doet naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, waar hij wijst op de problematische wijze van vraagstelling die werd gehanteerd en op de complexiteit van de hem gestelde vragen, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo is het de Raad niet duidelijk waar de complexiteit besloten ligt in vragen als *"Als u mij uw geaardheid moet beschrijven, hoe zou u dat doen?"*, *"Toen u besepte dat u zich enkel aangetrokken voelde tot mannen wat deed dat met u?"*, *"Toen u besepte dat u zich niet tot meisjes aangetrokken voelde, wat deed dat met u?"*, *"wat deed het met u dat u niet kon verliefd worden op een meisje?"*, *"Kunt u me het moment beschrijven waarop u besepte ik kan enkel op een jongen verliefd worden en niet op een meisje?"*, *"Maar u antwoordt niet, beschrijf me het moment waarop u besepte dat u niet op meisjes verliefd kon worden, enkel op een jongen."* en *"Op welk moment besepte u dat u uw leven wilde verderzetten met een jongen en niet met een meisje, wanneer en hoe is dat besef precies gekomen?"*, vragen welke duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat verzoeker hierop een persoonlijk en doorleefd antwoord kan formuleren. Dat hij, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet bij machte blijkt te zijn om toe te lichten wat de bewustwording van zijn beweerde homoseksuele geaardheid voor hem persoonlijk betekende, laat dan ook niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn beweringen in dit verband.

2.6.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *"U gevraagd wie de eerste jongen was op wie u verliefd werd, verwijst u naar A.(...) S.(...), de enige persoon met wie u een relatie hebt gehad. U stelt dat jullie relatie begon op het moment dat hij aan het 'googelen' was om een*

pornosite te vinden. Erop gewezen dat het feit dat hij op het internet naar een dergelijke site aan het zoeken was, temeer het een 'gewone man/vrouw site' was, nog niet wil zeggen dat hij homoseksueel is, antwoordt u dat u spontaan zijn lichaam begon aan te raken (CGVS p.4-6). Uw toch wel zeer doortastende manier van handelen is niet in overeenstemming met uw verklaring dat 'zoiets niet mag', 'dat men geslagen of gedood kan worden' (CGVS p.6). Gezien dit door u geschilderde klimaat kan er toch van worden uitgegaan dat u, zeker bij dit eerste contact, zich iets meer discreet zou hebben opgesteld en iets voorzichtiger tewerk zou zijn gegaan, temeer u op dat moment geen indicatie had dat hij u genegen zou zijn.

U gevraagd wat u in hem aantrok, verwijst u naar zijn lichaam, zijn haar en de kleur van zijn ogen. Gevraagd diens karakter te beschrijven, stelt u als wedervraag 'hoe bedoelt u?'. De vraag werd u nogmaals gesteld en u antwoordde 'bedoelt u zijn lichaam, hij had blond haar'. Vervolgens werd u dan maar naar diens persoonlijkheid gevraagd, en kunt u weer niet overtuigen in uw bewoordingen. U komt immers niet verder dan te stellen dat hij niet gelovig was, mooie plannen had voor de toekomst en zijn gedachten altijd bij u waren. Ook dit antwoord is dusdanig oppervlakkig dat hier niet uit kan worden afgeleid dat deze persoon een vooraanstaande plaats in uw leven innam. U dan maar gevraagd naar diens hobby's, antwoordt u 'kijk mevrouw, ik heb nooit zo'n gehoor meegemaakt, ik vind uw vragen moeilijk, kunt u ze beetje bij beetje uitleggen'. Uw bemerkingen doen de wenkbrauwen fronsen, daar een vraag naar de favoriete bezigheden van uw teergeliefde of naar diens karakter toch eenduidig is en niet voor interpretatie vatbaar. U dan maar opnieuw gevraagd wat A.(...) graag deed, kunt u slechts opwerpen dat jullie, wanneer jullie vrije tijd hadden, samen op café gingen en gingen voetballen. U gevraagd wat het voor u betekende een relatie te hebben met deze persoon, antwoordt u 'hij was mijn lief, mijn schat, hij was alles voor mij'. Gevraagd om hieraan een meer persoonlijke invulling te geven, uit te leggen wat jullie voor elkaar betekenden, antwoordt u dat hij u steunde, u probeerde op te vrolijken als u humeurig was (CGVS p.5). Het is toch wel opmerkelijk dat wanneer u vragen over uw gevoelsleven worden gesteld u nooit bij machte bent een spontaan antwoord te formuleren en u uiteindelijk dan vervalt in gemeenplaatsen. Weinig overtuigend is ook de vaststelling dat wanneer u aanvankelijk gevraagd werd wat deze relatie voor u betekende, u zich afvraagt waarom er zo'n moeilijke vragen worden gesteld en dat het 'zomaar' een relatie is, zoals andere relaties (CGVS p.5). Het feit dat u een relatie van drie jaar op hetzelfde niveau plaatst als 'andere relaties', kan, en dat hoeft geen betoog, niet overtuigen.

U gevraagd hoe u uw toekomst zag in Egypte, stelde u er gewerkt te hebben als elektricien en een eigen zaak te willen. Gevraagd naar uw toekomst op gevoelsmatig vlak, antwoordt u 'bij mijn vriend blijven'. Gevraagd wat jullie wilden doen, komt u niet verder dan 'samen blijven'. Dan maar gevraagd naar jullie toekomstplannen, geeft u het verbazingwekkende antwoord dat jullie geen tijd hadden daarover na te denken. Erop gewezen dat jullie toch drie jaar samen waren, antwoordt u 'bedoelt u plannen voor de toekomst, we hadden plannen om samen uit te gaan en leuke dingen te doen' (CGVS p.5-6). Gezien u drie jaar samen bent met deze persoon, een toch wel aanzienlijke periode, en hij uw eerste en enige relatie is, jullie samen vertrokken zijn waaruit kan worden afgeleid dat deze relatie toen nog altijd actueel was, kan er toch van worden uitgegaan dat jullie zich in de loop der jaren bedenkingen zouden hebben gemaakt over hoe jullie gezamenlijke toekomst eruit zou zien en wat jullie in dezer ieder op zich dachten te ondernemen." De argumentatie in het verzoekschrift "In de bestreden beslissing stelt verweerster ten onrechte de liefdesrelatie met A.(...) S.(...) in vraag.

Verzoeker geeft echter op een coherente uiteenzetting over de eerste ontmoeting over A.(...) S.(...). Gezien deze enkele seksuele handelingen inhield, is enige terughoudendheid bij het vertellen over deze gebeurtenissen niet ongewoon. Wanneer verzoeker zich toch openstelt wordt dit onderworpen aan de subjectieve benadering van verweerster die besluit tot ongeloofwaardigheid.

(...)

De relatie met A.(...) S.(...) was verzoeker zijn eerste relatie en hij was nog zeer onervaren. Uit angst voor bedreigingen en geweld diende deze relatie in het geheim beleefd te worden. Deze vrees blijkt terecht gezien de wil van de familie om verzoeker te vermoorden.", waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan bezwaarlijk volstaan om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar wordt uiteengezet dat (i) hij, die beweert vanaf zijn elfde homoseksuele contacten te hebben gehad, zelfs geen begin van antwoord kan formuleren op de vraag waar homoseksuelen elkaar officieus konden ontmoeten en hij ontwijkende antwoorden geeft op de vraag hoe hij aangaf dat hij geïnteresseerd was in een man, (ii) hij weliswaar aangeeft dat homoseksualiteit strafbaar is in Egypte en

homoseksuelen onder de bevoegdheid van de staatsveiligheid vallen doch hij geen enkele info heeft over de strafmaat, informatie welke nochtans niet onbelangrijk is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten, (iii) hij stelt de situatie van homoseksuelen in Egypte niet op te volgen, waaruit andermaal een totaal gebrek aan betrokkenheid en interesse blijkt, (iv) hij ook op de vragen hoe zijn toekomst er hier uit ziet, wat hij hier wil doen en hoe zijn droomman er moet uitzien stereotiepe, oppervlakkige en onpersoonlijke antwoorden geeft, (v) hij, gepeild of hij in België actief is in het milieu, niet verder komt dan op te merken een organisatie in Antwerpen te hebben gecontacteerd en een conferentie te hebben bijgewoond doch de naam van de organisatie niet te kennen, hij, gevraagd of hij de 'Gay Pride' kent, dan plots stelt dat dit de naam is van de organisatie in Antwerpen, terwijl hij even later, wanneer hem gevraagd wordt of hij organisaties kent die opkomen voor de rechten van de "gay", stelt *"ja, die van Antwerpen, ik ben de naam vergeten, mag ik mijn vriend bellen om het te vragen"*, en hij voorts een stereotiep antwoord geeft op de vraag in welke mate zijn leven als homoseksueel hier in België verschilt van zijn leven in Egypte en (vi) het niet aannemelijk is dat hij en zijn vriend geen voorzorgen namen om niet te worden betrapd toen zij seksuele betrekkingen hadden en zijn antwoord dat zij niets hebben ondernomen tegen de broer van A.S. door wie zij werden betrapd omdat de jongeren de ouderen moeten respecteren evenmin kan overtuigen, temeer gezien de gevolgen die aan deze handelswijze verbonden waren. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.4. Daar om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid en derhalve evenmin aan de problemen die hij hierdoor in Egypte zou hebben gekend, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent de situatie van homoseksuelen in Egypte en omtrent het behoren tot een welbepaalde risicogroep *in casu* niet dienstig.

2.6.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de ter zitting neergelegde foto's zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Immers, dat verzoeker aanwezig was op de Gay Pride te Antwerpen toont op generlei wijze een homoseksuele geaardheid in zijn hoofde aan. Een dergelijke parade en de bijhorende festiviteiten trekken immers ook tal van kijklustigen en feestvierders die niet noodzakelijk enige connectie met de LGBT-gemeenschap hebben. Uit verzoekers verklaringen blijkt weliswaar dat hij zich kort na zijn aankomst in België heeft geïnformeerd over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen: *"Ik heb hulp gevraagd aan de sociaal assistente en vroeg haar me in contact met andere homoseksuelen te brengen en ik ging samen met een Palestijnse vriend naar Gent. Ik heb mijn nummer doorgegeven en ze beloofden iemand te contacteren die van Egypte komt en ik heb haar foto. Ze heeft me uitgenodigd naar een feest in Antwerpen en ik zei dat ik in contact wilde blijven met andere homoseksuelen."* (administratief dossier, stuk 6, p. 6-7). Gelet op verzoekers verklaringen *"(...) Ik heb een organisatie in Antwerpen gecontacteerd en die organiseerden feesten en ik heb een conferentie bijgewoond. CG: Hoe heet de organisatie? AZ: Ik ken de naam niet, ik spreek geen Engels. (...) CG: Kent u de Gay Pride? AZ: Ja. CG: Wat is dat precies? AZ: Dat is de naam van organisatie in Antwerpen. CG: Wat doen die? AZ: Deze organisatie organiseert feesten en ze brengen homoseksuelen in contact met elkaar en ik kreeg ook info dat gays hier behandeld worden zoals de rest van de mensen. (...) CG: Kent u organisaties die opkomen voor de rechten van de gay? AZ: Ja, die van Antwerpen, ik ben de naam vergeten, mag ik mijn vriend bellen om het te vragen. CG: Neen. Kent u bekende personen die uitkomen voor het feit dat ze gay zijn, of opkomen voor de rechten van de gay? AZ: Neen, ik heb daar geen verstand van. homoseksuelen werden lastige gevallen door andere bewoners in de centra. CG: Wat weet u over de organisatie in Antwerpen, u wou daar iets over vertellen? AZ: Ik heb toelichting van hun gekregen, dat het leven van de gay hier het beste is van de hele wereld."* (administratief dossier, stuk 6, p. 6-8), waaruit nergens enige persoonlijke betrokkenheid of affiniteit blijkt, kan de Raad zich evenwel niet van de indruk ontdoen dat verzoekers handelen is ingegeven door louter opportunistische motieven, met name het verzamelen van "bewijsstukken" om zijn asielrelaas kracht bij te zetten. Dit blijkt ook uit de ijver waarmee verzoeker zich tijdens de Gay Pride heeft laten fotograferen, alsook uit het feit dat noch uit het gehoorverslag, noch uit het verzoekschrift kan blijken dat hij voor het overige nog actief is (geweest) in het homomilieum in België.

De foto's van verzoeker met een oudere man tonen geen relatie met de persoon in kwestie aan. Op de foto's waarop twee mannen lijken te zoenen kan verzoeker niet worden herkend. Hetzelfde kan worden gezegd van de vrij expliciete foto's die orale seks tonen. Hoe dan ook, zelfs indien zou worden aangenomen dat de foto's in kwestie verzoeker tonen tijdens zijn seksuele activiteiten – waarbij het de Raad overigens niet duidelijk is waarom verzoeker deze activiteiten zou (laten) fotograferen – dient te worden benadrukt dat het uit het loutere feit dat verzoeker in België (één maal) seksuele betrekkingen zou hebben gehad met een man (administratief dossier, stuk 6, p. 8) op zich geen homoseksuele geaardheid kan blijken. Dit klemmt des te meer daar hoger reeds twijfels werden geuit bij de oprechtheid van de motieven voor verzoekers handelingen sinds zijn aankomst in België.

2.6.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Verzoekers verklaringen laten immers niet toe enig geloof te hechten aan zijn vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan zijn beweerde homoseksuele relatie met A.S.. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan bewering als zou hij omwille van deze homoseksuele relatie met de dood worden bedreigd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen dat verzoeker niet betwist dat zijn verklaring geen religie te hebben geen uitstaans heeft met zijn asielmotieven.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met het betoog dat dat Egypte geen veilig land is, uit de objectieve bronnen gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 6 tot en met 11) blijkt dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden, brengt verzoeker geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sinaï vinden plaats in de noordelijke Sinaï waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidsstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinaï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt de Wilayat Sinaï af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met

de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS